

Holly Jackson

KVUDES KVOLEE

Suomentanut Leena Ojalatva

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos *Five Survive*

Text copyright © Holly Jackson 2022

Jacket art copyright © 2022 by Christine Blackburne

Map copyright © 2022 by Mike Hall

Jacket design by Casey Moses

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's

Books, a division of Penguin Random House LLC

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49826-1

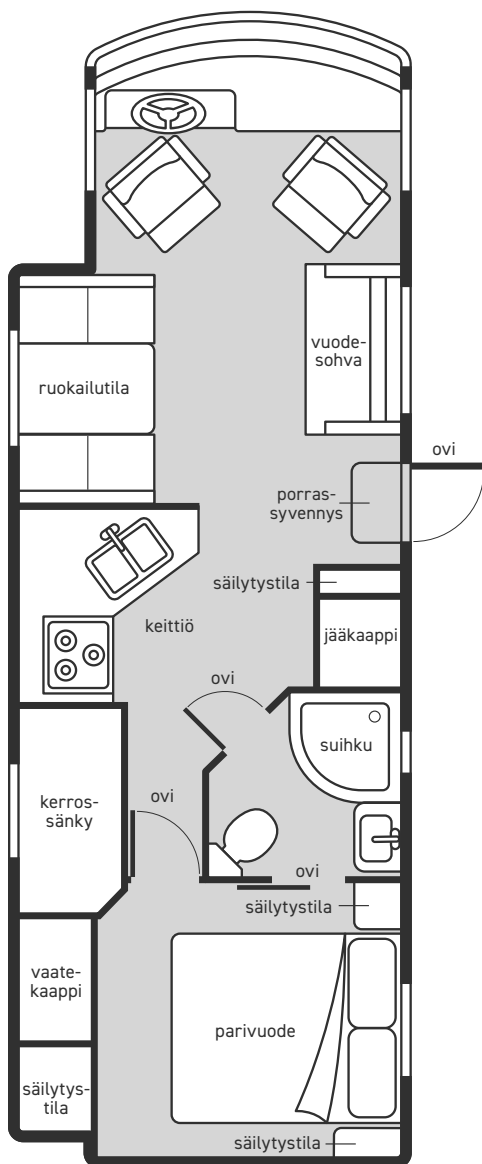
OTAVA
KIRJAPAINO

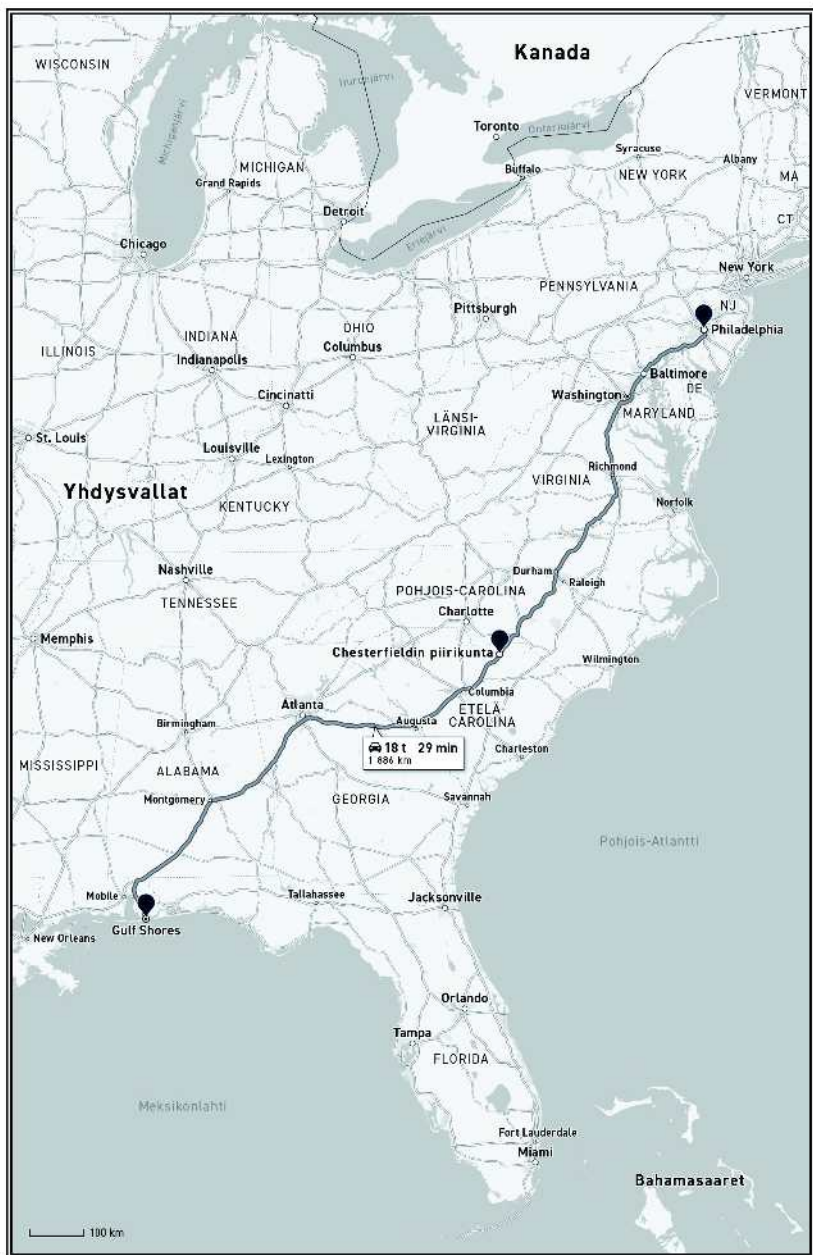
Keuruu 2025

*Omistettu Harry Collisille, joka satavuotiaana
on luultavasti maailman iäkkään
nuortenkirjojen lukija...*

THE GETAWAY VISTA 2017 31B POHJAPIIRROS

22:00

YKSI

Siinä ja poissa. Häivähdys ja mustuus. Näkyy hetken, katoaa taas. Hänen kasvonsa ikkunalasissa. Ne hävisivät näkyvistä vastaan tulevien autojen valoissa, ilmestyivät uudelleen esiin pimeässä. Häipyivät jälleen. Ikkuna vei hänen kasvonsa. Ei se haitannut, pitääköön hyvänään. Mutta ne palasivat taas. Ikkunakaan ei halunnut niitä.

Redin oma peilikuva tuijotti hänen lävitseen, mutta lasi ja pimeys sumensivat yksityiskohdat eivätkä ne onnistuneet piirtämään hänestä tarkkaa kuvaa. Erottuvimmat piirteet ne kyllä toistivat: liian kalpean ihon ja etäällä toisistaan olevat tummansiniset silmät, jotka eivät kuuluneet yksinomaan hänelle. *Olette niin samannäköiset*, hän sai aikoinaan kuulla useammin kuin olisi välittänyt. Tätä nykyä hän ei halunnut kuulla sitä lainkaan, hän ei halunnut edes ajatella asiaa. Niinpä hän käänsi katseensa pois omista kasvoistaan, heidän kasvoistaan, ja päätti olla kiinnittämättä huomiota kumpiinkaan. Mutta kun oikein kovasti yrittää olla huomaamatta jotain, sitä on vaikea sulkea pois mielestään.

Red siirsi katsettaan ja tuijotti heijastuksen sijasta autoja, jotka ajoivat viereisellä kaistalla heidän alapuolellaan. Vaikutelma oli omituinen: korkealta nähtynä autot näyttivät oudon pieniltä, mutta Red ei tuntenut itseään yhtään suuremmaksi kuin aiemmin. Hän seuraili katseellaan sinistä porrasperää,

joka pyrki sinnikkäästi ohittamaan heidät, hän kannusti sitä silmillään, työnsi sitä eteenpäin. Niin sitä pitää, kaveri. Pääsit tämän valtatieä kiitävän yhdeksän ja puoli metriä pitkän metallipurtilon edelle. Hassu sana muuten tuo valtatie, kenen valtaan siinä muka viitataan?

”Red?” Pöydän toiselta puolelta kuulunut ääni katkaisi hänen ajatuksensa. Maddy katseli häntä himmennettyjen sisävalojen kajossa, hiekanruskeat silmät sirrillään, ja potkaisi hänen säärtään kevyesti pöydän alla. ”Unohditko, että meillä on peli kesken?”

”En”, Red vastasi, mutta kyllä hän oli unohtanut. Mitä he olivatkaan pelanneet?

”Kaksikymmentä kysymystä”, Maddy sanoi kuin olisi osannut lukea Redin ajatukset. Se ei olisi ollut ihme, sillä he olivat tunteneet toisensa aina. Red oli saanut vain seitsemän kuukautta etumatkaa, eikä hän ollut mainittavasti osannut hyödyntää sitä. Ehkä Maddy oli oppinut lukemaan hänen ajatuksiaan reilun seitsemäntoista vuoden aikana. Red todella toivoi, että niin ei ollut. Hänen päänsä sisälsi asioita, joita kukaan muu ei saisi koskaan nähdä. Ei kukaan. Ei edes Maddy. Ei varsinkaan Maddy.

”Niin tietysti”, Red sanoi, ja hänen katseensa harhaili matkailuauton toiselle puolelle, kohti ulko-ovea ja vuodesohvaa – nyt pelkästään sohvaa – jossa hän ja Maddy nukkuisivat seuraavan yön. Red ei muistanut, kummalla puolella sänkyä Maddy mieluiten nukkui. Hän itse ei saanut unta kuin vasemmalla puolella. Juuri kun hän yritti vuorostaan lukea Maddyn ajatuksia ja löytää niistä vastauksen, hänen silmiinsä osui pimeyden keskeltä vihreä opastekyltti, joka pyyhkäisi nopeasti tuulilasin yli ja katosi saman tien näkyvistä.

”Kyltissä luki Rockingham, eikö me käännytä kohta pois tältä tieltä?” Red sanoi, mutta niin hiljaa, että puhe ei kuulunut auton etuosaan, missä tiedosta olisi ollut enemmän hyötyä.

No, hän oli luultavasti joka tapauksessa väärässä, joten oli parempi pysyä hiljaa. He olivat ajaneet tätä tietä jo tunnin, ja I-73 oli liki huomaamattomasti muuttunut I-74:ksi ja sitten US 220:ksi.

”Red Kenny, keskity.” Maddy napsautti sormiaan hymynkare kasvoillaan. Leveämpikään hymy ei olisi saanut Maddyn kasvoja kurtistumaan. Iho kuin kermaa, pehmeää ja sietämättömän virheetöntä. Sen rinnalla Redin pisamat erottuivat tavallistakin selvemmin aina kun hän ja Maddy poseerasivat rinnakkain valokuvissa. Aivan kirjaimellisesti rinnakkain, sillä he olivat liki samanmittaiset aina pisimpään hiuksenlatvaan saakka, tosin Redin tukka oli tummanvaalea, kun taas Maddyn oli pari sävyä tummempi ja pikemminkin vaaleanruskea. Red piti hiuksiaan aina kiinni ja oli leikannut otsatukansa keittiösaksilla itse. Maddyn hiukset olivat auki ja siististi leikatut, ja niiden latvat olivat sileät, toisin kuin Redillä. ”Minä kyselen, sinulla on mielessä henkilö, paikka tai esine”, Maddy kertasi.

Red nyökkäsi hitaasti. Jos Maddynkin nukkui mieluiten vasemmalla, hän kestäisi oikean puolen, olivathan he sentään säästyneet kerrossängyltä.

”Olen kysynyt jo seitsemän kysymystä”, Maddy selitti.

”Mahtavaa.” Red ei muistanut henkilöään, paikkaansa tai esinettään. He olivat lähteneet kotoa kaksitoista tuntia sitten ja olleet tien päällä koko päivän. Eivätkö automatkapelit alkaneet jo riittää? Red odotti, että kysymykset loppuisivat ja hän pääsisi vihdoinkin nukkumaan. Aivan sama, saisiko hän vasemman vai oikean puolen. Aina sitä yhdestä yöstä selviäisi. Heidän oli määrä saapua Gulf Shoresiin näihin aikoihin huomistana ja tavata muut siellä. Se oli heidän suunnitelmansa.

Maddy karautti kurkkuaan.

”Muistuta vielä, mitä vastasin”, Red pyysi.

Oli vaikea tietää, muistuttiko Maddyn henkäys enemmän

huokausta vai naurahdusta. ”Kyseessä on henkilö, nainen, ei kuvitteellinen hahmo”, Maddy sanoi laskien vinkkejä sormiltaan. ”Joku, jonka minäkin tiedän, mutta ei Kim Kardashian etkä sinä itse.”

Red kääntyi tuijottamaan auton kattoa ja etsi mielensä tyhjästä sopukoista muistikuvaa. ”Sori, pääni on ihan tyhjä”, hän sanoi.

”Okei, aloitetaan alusta”, Maddy totesi, mutta samassa Simon kompuroi ulos matkailuauton pienestä kylppäristä eikä Redin tarvinnut enää osallistua Viralliseen hauskuteen™. Kylppäriin ovi läimähti Simonin kylkeen, kun matkailuauto lisäsi vauhtiaan.

”Simon Yoo, oletko ollut siellä koko tämän ajan?” Maddy kysyi irvistäen iljetyksestä. ”Olemme pelanneet kaksi täyttä kierrosta.”

Simon työnsi mustat, laineille taipuvat hiuksensa pois kasvoiltaan, kohotti huojuvan sormen huulilleen ja sanoi: ”Hys, hieno nainen ei juoruile.”

”Sulje nyt edes se ovi, jessus.”

Simon teki työtä käskettyä, mutta kuin jotain todistaakseen hän päätti sulkea oven jalallaan ja oli horjahtaa kumoon, kun he kiihdyttivät ja vaihtoivat kaistaa ohittaakseen edessään olevan henkilöauton. Eikö heidän liittymänsä tulisi ihan kohta? Redin olisi ehkä pitänyt mainita asiasta, mutta hän oli jäänyt katselemaan Simonia, joka eteni huterasti auton käytävällä hakien tukea Redin taakse jäävästä pikkuruisesta keittiötasosta. Kömpelöllä liikkeellä Simon hivuttautui ruokailutilan loosiin Redin viereen kolauttaen molemmat polvensa pöytälevyyn.

Red tutkaili Simonia: tummien, pyöreiden silmien pupillit olivat liian suuret, ja sinivihreän Eagles-paidan rintamuk- sessa oli paljastava märkä läntti.

”Olet humalassa”, Red totesi lähes vaikuttuneena. ”Luulin, että olet juonut korkeintaan kolme kaljaa.”

Simon siirtyi lähemmäs ylettyäkseen kuiskaamaan Redin korvaan, ja Red haistoi hänen hengityksestään pistävän, metallisen vivahteen. Se ei jäänyt häneltä huomaamatta, sillä samasta hajusta hän tiesi aina, milloin isä valehteli: *En ole juonut tänään, Red, vannon sen.* ”Shh”, Simon sanoi, ”Olive-rilla on mukana tequilaa.”

”Menitkö noin vain toisen pullolle?” kysyi Maddy, joka oli kuullut Simonin sanat.

Vastaukseksi Simon puristi molemmat kätensä nyrkkiin, nosti ne ilmaan ja hihkui: ”Nyt ollaan kevätlomalla, beibi!”

Red nauroi. Ja jos hän kysyisi, Maddy saattaisi hyvinkin suostua nukkumaan tämän yön sängyn oikealla puolella, ehkä jopa koko loppuviikon. Hän voisi vain kysyä.

”Oliver ei tykkää, että hänen kamoihinsa kosketaan”, Maddy sanoi hiljaa vilkaisten olkansa yli veljeään, joka istui parin metrin päässä ohjaamossa matkustajan paikalla ja säätö radiota samalla kun jutteli kuskina olevan Reynan kanssa. Oliverin ja Reynan penkkien takana seisoi Arthur, joka sat-tumalta kääntyi katsomaan Rediä ja väläytti pienen hymyn. Tai ehkä hän hymyili Simonille.

”Hei, tämä on minun matkailuautoni, joten minulla on lupa koskea kaikkeen, mitä kyydissä on”, Simon julisti nikotellen.

”Enosi matkailuauto”, Maddy katsoi tarpeelliseksi korjata.

”Eikö sinulla pitänyt olla tänään ajovuoro?” Red kysyi Simonilta. Heidän oli tarkoitus jakaa ajomatka tasan kaikkien kuuden kesken. Red oli ottanut ensimmäisen kahden tunnin vuoron saadakseen sen pois alta mahdollisimman pian. Hän oli ajanut Philadelphiasta etelään I-95-tietä, kunnes he olivat pysähtyneet lounaalle. Arthur oli istunut hänen vieressään koko ajan, antanut ohjeita rauhallisella äänellä, kuin olisi kyennyt vaistoamaan, milloin Redin keskittyminen häilyi tai milloin hän hätääntyi tajutessaan, miten iso matkailuauto oli

ja miten pieneltä kaikki näytti korkean ohjaamon ikkunasta. Auto oli ilmeisesti täynnä ajatustenlukijoita. Mutta Red oli tuntenut Arthurin vasta puolisen vuotta, ja tuntui epäreilulta, että tämä osasi jo lukea häntä.

”Reyna ja minä vaihdettiin päikseen”, Simon sanoi, ”syystä että olin ehtinyt juoda pari.” Ilkikurinen hymy. Simon oli aina päässyt kaikesta kuin koira veräjästä, koska oli niin hauska ja sukkelasanainen. Kukaan ei jaksanut olla hänelle pitkään vihainen. Tai no Maddy jaksoi, jos oikein yritti.

”Reyna muuten on tosi cool”, Simon kuiskasi Maddylle, ikään kuin tällä olisi jotain tekemistä veljensä tyttöystävä cooliuden kanssa. Mutta Maddy hymyili ja otti kehun vastaan vilkaisten pariskuntaa, joka näytti täydelliseltä jopa takaapäin.

Keskusteluun tuli tauko. Sopiva hetki kysyä ennen kuin Red taas unohtaisi.

”Kuule, Maddy, tuosta vuodesohvasta –”

”Saamari!” Auton etuosasta kuului Oliverin ruma sihahdus. ”Tuo on meidän liittymämme. Vaihda kaistaa, Reyna. Nyt heti! HETI.”

”En pysty”, Reyna sanoi hermostuen. Hän vilkuili peileihin ja pani vilkun päälle.

”Muut väistävät kyllä, olemme isompia, anna mennä vaan”, Oliver sanoi kurottaen kättään kuin harkitsisi rattiin tarttumista.

Kuului vinkuva ääni, joka ei lähtenyt matkailuautosta vaan Reynasta, kun hän kurvasi suurikokoisella autolla yhden kaistan yli. Vihainen Chevrolet huudatti torveaan, ja kuskin paikalla istuva mies työnsi kätensä ulos sivuikkunasta ja näytti keskisormea. Red oli nappaavinaan sormen ilmasta ja sujauttavinaan sen talteen sinikeltaruudullisen paitansa rintataskuun.

”Äkkiä, äkkiä, äkkiä”, Oliver karjui, ja Reyna käänsi ohjauspyörää oikealle ja ehti juuri ja juuri kääntyä poistumis-

rampille. Samassa huusi toinen torvi, tällä kertaa se kuului raivostuneelle Teslalle, joka jäi heidän taakseen valtatielle.

”Olisimme voineet poistua seuraavasta liittymästä ja sumplia, miten pääsemme takaisin. Sitä varten on Google Maps”, Reyna sanoi hidastaen vauhtia. Hänen äänensä oli omituisen kireä, kuin se olisi joutunut ahtautumaan ulos yhteen puristettujen hampaiden välistä. Red ei ollut koskaan ennen nähnyt Reynan hermostuvan tai suuttuvan, tämä oli aina hymyileväinen, ja yleensä hymy sen kuin leveni, kun hän katsoi Oliveria silmiin. Millaista se mahtoi olla – olla rakastunut? Red ei osannut kuvitella sitä, ja sen vuoksi hän toisinaan tarkkaili Oliveria ja Reynaa ja yritti ottaa heistä mallia. Mutta Redin olisi pitänyt ymmärtää mainita liittymästä hyvissä ajoin. He olivat selvinneet melkein koko päivästä ilman että kukaan oli korottanut ääntään. Tämä oli hänen syytään.

”Anteeksi”, Oliver sanoi ja sujautti Reynan paksut, mustat hiukset korvan taakse, jotta pystyi puristamaan tätä olkapäästä ja jättämään ihoon sormenpäidensä jäljet. ”Haluan vain päästä leirintäalueelle mahdollisimman pian. Kaikkia väsyttää jo.”

Red käänsi katseensa pois antaakseen pariskunnalle omaa rauhaa, siinä määrin kuin sitä oli tarjolla yhdeksän ja puoli metriä pitkässä matkailuautossa, jossa oli sisällä kuusi ihmistä. Ilmeisesti tuo erikseen mainittu puolimetrinen oli niin olennainen, että pyöristäminen ei tullut kysymykseen.

Hänen puolellaan autoa maailma oli jälleen kadonnut pimeyteen. Tien vieressä kasvoi puita, mutta Redin oli vaikea nähdä niitä peilikuvansa ja siihen kätkeytyneiden toisten kasvojen takaa. Hän joutui jälleen kääntämään päänsä pois, jotta ei jäisi miettimään näkyä. Tämä ei ollut oikea paikka ja aika niille ajatuksille.

Heidän edellään ajava auto hidasti vauhtia ohittaessaan kyltin, jossa luki nopeusrajoitus 60, ja auton jarruvalot vär-

jäsivät tien punaiseksi. Väri seurasi Rediä kaikkialle, eikä se koskaan tiennyt hyvää. Mutta tie vei eteenpäin ja eteenpäin menivät hekin.

Ai niin, mitä hänen pitikään kysyä Maddylta?

KAKSI

Redin vatsasta kuului outo huokaus, jonka ääni hukkui renkaiden hurinaan. Ei kai hänen voinut olla nälkä? Oli vain muutama tunti siitä, kun he olivat pysähtyneet päivälliselle tienvarren taukopaikkaan. Mutta tunne voimistui ja kipristi vatsaa, joten hän tarttui Maddyn edessä lojuvaan sipsipussiin. Hän kaivoi pussista kourallisen, söi hitaasti ja harkiten sipsin kerrallaan ja sotki sormensa juustojauheeseen.

”Ai niin”, Simon sanoi. Hän nousi seisomaan, hivuttautui ulos loosista ja lähti kohti minikeittiön toisella puolella olevaa punkkaansa. ”Olette jokainen meitsille seitsemän taalaa pystyssä safkoista, jotka ostin huoltoasemalta.”

Red tuijotti vasemmassa kädessään olevaa sipsiä.

”Red, hei.” Maddy kumartui lähemmäs. ”Älä ole huolissasi, hoidan sinunkin osuutesi.”

Red nielaisi. Hän painoi katseensa entistä alemmas kätkeäkseen silmänsä Maddylta. Red oli huolissaan kaiken aikaa, hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa. Synkimpinä hetkinään, niinä talviöinä, kun hän sänkyyn kömpiessään joutui kahden pyjaman ja viiden sukkaparin lisäksi pukemaan ylleen päällystakin ja hytisi siitä huolimatta kylmästä, hän toisinaan toivoi, että olisi Maddy Lavoy. Saisi asua Maddyn lämpimässä talossa, saisi kaiken sen, mitä Lavoy'n perheellä oli ja minkä hän itse oli menettänyt.

Lopeta. Hän tunsu punan kohoavan poskilleen. Häpeä oli punainen, kuuma tunne, samanlainen kuin syyllisyys ja viha. Kunpa Kenneyt olisivat voineet lämmittää kotiaan syyllisyydellä ja häpeällä. Mutta pian asiat kääntyisivät paremmiksi. Tosi pian. Sellainen oli hänen suunnitelmansa, ja sen eteen hän teki kaikkensa. Ja sen jälkeen kaikki olisi toisin. Miten vapauttavalta tuntuisikaan, kun voisi vain toimia eikä tarvitsisi ajatella kaikkea kahteen tai kolmeen kertaan tai sanoa *Kiitti ei, mutta ehkä ensi kerralla*. Ei tarvitsisi anella lisävuoroja töissä ja valvoa öitään, koska vuoroja oli joko liikaa tai liian vähän. Voisi ottaa toisenkin kourallisen sipsejä ihan vain koska teki mieli.

Red tajusi, että ei ollut vielääkään sanonut mitään. ”Kiitti”, hän mutisi vältellen Maddyn katsetta. Hän ei kuitenkaan ottanut enempää sipsejä, sillä se olisi tuntunut väärältä. Hänen pitäisi vain sietää vatsassa olevaa tunnetta. Ehkä se ei edes ollut nälkää.

”Pikkujuutu, ei mitään huolta”, Maddy sanoi. Niinpä, Maddyllä ei ollut huolia. Hän ei tarvinnut niitä mihinkään. Hän oli sellainen, joka pärjasi kaikessa hyvin heti ensi yrittämällä. Lukuun ottamatta sitä kertaa, kun hän välttämättä halusi oppia soittamaan harppua. Ellei Red sitten ollut Maddylle huolenaihe. Toisinaan vaikutti siltä.

”Joko ollaan Etelä-Carolinassa?” Red kysyi vaihtaen puheenaihetta, sillä siinä *hän* oli hyvä.

”Ei vielä”, Oliver sanoi olkansa yli, vaikka hän ei ollut se Lavoy, jolle Red oli kysymyksensä esittänyt. ”Mutta kohta. Tästä ajaa leirintäalueelle kolmessa vartissa.”

”Juhuu, kevätloma!” Simon kiljahti taas kimeällä äänellä. Hänellä oli nytkin olutpullo kädessään, ja jääkaapin avoin ovi heilui puolelta toiselle hänen selkensä takana.

”Minä hoidan”, Arthur tarjoutui ja taputti huojahtelevaa Simonia selkään ohittaessaan tämän kapealla käytävällä vuodesohvan ja ruokapöydän välissä. Hän tarttui jääkaapin

oveen ja sulki sen. Kun hän kääntyi, kullanvärississä silmälasinsangoissa välkähti katon himmeiden kohdevalojen heijastus. Red piti Arthurin laseista ja siitä, miten ne korostuivat tämän ruskettuneesta ihosta ja kiharasta tummanruskeasta tukasta. Hän mietti, tarvitsisiko itsekkin silmälasit. Kauempana olevat asiat tuntuivat viime aikoina muuttuneen yhä kaukaisemmiksi ja sumeammiksi. Siinä oli yksi lisähuoli pitkälle listalle, sillä hän ei mahtaisi asialle mitään. Toistaiseksi. Arthur sai hänet kiinni katselemisesta ja siveli sänkistä leukaansa hymy huulillaan.

”Onko pelit tältä erää pelattu?” Arthur kysyi heiltä.

”Red unohti henkilönsä, paikkansa tai esineensä”, Maddy sanoi, ja se sai Redin miettimään: Oliko hän unohtanut muutakin? Eikö hänen ollut tarkoitus kysyä Maddylta jotain?

”Sipsejä?” Maddy ojensi pussia Arthurin suuntaan.

”Kiitti, nyt ei maistu.” Arthur peruutti kauemmas ja oli kompastua vuodesohvan kulmaan. Hänen silmissään oli omituinen katse, ja nyt kun Red katsoi tarkemmin, hän oli erottavinaan Arthurin otsalla hikikalvon. Red ei yleensä huomannut sellaisia asioita, mutta nyt huomasi. Oliko se merkki siitä, että hän katseli Arthuria liian usein?

”Mikäs nyt tuli?” hän kysyi. ”Oletko hengenvaarallisesti allerginen juustonaksuille?”

”En sentään, onneksi”, Arthur sanoi tunnustellen tietä kädellään ennen kuin istahti vuodesohvalle.

Tosiaan, Redin oli tarkoitus kysyä Maddylta, kummalla puolella tämä mieluiten nukkui. Hemmetti, Arthur oli sanonut jotain eikä hän ollut kuunnellut. Nyt piti reagoida tarkasti ajoitetulla kysymyksellä: ”Täh?”

”Sanoin, että ainakaan minua ei heitätä yhtä pahasti kuin Simonia.”

”Matkapahoinvointia?” Red kysyi. ”Matkailuautopahoinvointia?”

”Ei mitään sellaista.” Arthur pudisti päätään. ”Nyt on varmaan vähän myöhäistä kertoa tätä, mutta en oikein viihdy ahtaissa paikoissa.” Arthur katseli auton tiivistä kalustusta ja kompaktia keittiötä. ”Luulin, että tämä olisi isompi –”

”Sanoi entinen heila!” Simon keskeytti.

”Anna nyt niiden *Office*-heittojesi olla”, Maddy sanoi Simonille. ”Hän hoki tuota samaa jo yläkoulussa, vaikka ei edes tiennyt, mitä se tarkoittaa.”

”Seison ihan tässä vieressä, Mads, älä puhu minusta kolmannessa persoonassa.”

”Voisitteko olla hetken hiljaa?” Maddyn vastaus jäi Olive-rin sanojen alle. ”Täällä yritetään lukea karttaa.”

Red katsoi Arthuria. ”No, onneksi et sentään joudu viettämään kokonaista viikkoa tässä ahtaassa matkailuautossa. Ei kun odotas...” Red hymyili Arthurille.

”Niinpä.”

Arthur oli oikeastaan Simonin tuttuja, mutta hänestä oli ehtinyt tulla heidän kaikkien kaveri. Arthur kävi eri kouluja jossain päin Etelä-Phillyä, mutta hän ja Simon pelasivat samassa koripallojoukkueessa, johon molemmat olivat liittyneet viime vuonna. Red veikkasi, että Arthur ei erityisemmin pitänyt omista koulukavereistaan, sillä heti seniorivuoden alusta hän oli alkanut käydä kaikissa heidän kaveriporukkinsa juhlissa ja vakiomestoissa. Eikä siinä mitään, Red viihtyi Arthurin seurassa. Arthur kysyi aina, mitä hänelle kuuluu ja miten hänen päivänsä on mennyt, vaikka Red tavallisesti vastailikin valheilla tai liioitelluilla selityksillä, joissa oli totuutta mukana vain nimeksi. Arthur osoitti kiinnostusta, vaikka Redissä ei ollut mitään kiinnostavaa. Ja Arthur oli heittänyt hänet kotiin uudenvuodenbileistä ja antanut hänen istua autossaan lämmittelemässä puhaltimen kuivan ilman edessä ennen kuin hän joutui menemään sisälle kylmään taloon ja kohtaamaan sotkun, jonka isä oli sillä kertaa

jättänyt hänen siivottavakseen. Arthur ei tietenkään tiennyt kylmästä talosta ja sotkusta – hän luuli, että he vain juttelivat niitä näitä ja kuluttivat aikaa kahdelta aamuyöllä Redin kotitalon edessä. Se oli pieni hyvätahdonele, jota Arthur ei edes tiennyt tehneensä. Redin tulisi vastata siihen samanlaisella eleellä.

”Leirintäalueelle ei ole enää pitkä matka”, hän sanoi. ”Päiset ulos autosta ja voit venytellä koipiasi luonnon helmassa. Minä voin tulla mukaan.”

”Joo.” Arthur hymyili. ”Ei tässä mitään hätää ole.” Hänen katseensa laskeutui Redin kasvoista pöydälle, missä Redin toinen käsi lepäsi. ”Piti kysyä jo aiemmin, mutta en halunnut häiritä, kun ajoit. Mitä ihmettä kädessäsi lukee?”

”Ai.” Red punastui, nosti kätensä pöydältä ja hieroi sitä kiusaantuneena. Samassa hän tajusi, että myös kämmenselässä oli kirjoitusta. Tehtävälistoja kaikkialla, jopa hänen ihossaan. Tehtävälistoja ja tekemättäjäämislisioja. ”Saat kaksi yhden hinnalla”, Red sanoi. ”Vasemmassa kädessä lukee: *Soita AT&T:lle.*”

”Ahaa. Kiehtovaa. Mitä asiaa sinulla on heille?” Arthur tiedusteli.

”Ei ihmeitä”, Red vastasi. ”Kysyn kuulumiset, varmistan, että kaikki on hyvin ja että heillä on ollut mukava päivä.”

Arthur nyökkäsi, ja hänen kuiva hymynsä veti vertoja Redin omalle. ”No, soititko?”

Red puristi huulensa yhteen ja katseli tyhjää ruutua, jonka oli piirtänyt rystysensä lähelle. ”En”, hän sanoi. ”En ehtinyt.”

”Entä käsi numero kaksi?”

”Kädessä numero kaksi”, Red lausui pitkittäen jännitystä, ”meillä on monimutkainen ja yksityiskohtainen ohje: *Pakkaa.*”

”Sen ainakin teit”, Arthur totesi.

”Nipin napin”, Red vastasi kuin vitsinä, vaikka puhui tällä kertaa täyttä totta. Hän oli kirjaimellisesti pakannut juuri

ennen kuin aamulla lähti kotoa, eikä hän ollut ehtinyt edes tarkistaa, oliko ottanut mukaan kaikki listalla olevat tavarat. Hänellä oli ollut kädet täynnä työtä, sillä hän oli halunnut varmistaa, että talossa oli isälle tarpeeksi ruokaa siksi aikaa, kun hän itse olisi reissussa.

”Jos kerran pakkasit, mikset ole rastinut kohtaa tehdyksi?” Arthur kysyi osoittaen pientä tyhjää ruutua Redin käden läpi-kuultavassa ihossa. ”Odotas.” Hän nousi ja nappasi pöydältä yhden Maddyn kynistä, joilla he olivat pelanneet hirsipuuta. Hän irrotti tussista korkin, nojautui lähemmäs Rediä ja painoi huopakärjen hänen iholleen. Varovasti hän veti kaksi viivaa, joista muodostui pieneen ruutuun rasti. ”Noin”, Arthur sanoi ja ihaili kättensä jälkeä.

Red katsoi kättään. Tuntui typerältä myöntää sitä edes itselleen, mutta kun hän näki tuon pienen merkin, jokin hänessä muuttui. Hän tunsu päänsä sisällä pientä, melkein huomaamattomaa kipinäintä, ja se tuntui hyvältä. Tuntui aina hyvältä, kun sai rastia ruudun tehdyksi. Ylpeänä hän ojensi kätensä Maddyn tutkittavaksi ja sai hyväksyvän nyökkäyksen.

Arthur katseli häntä yhä, ja nyt tämän silmissä oli katse, jota Red ei osannut tulkita.

”Parapähkinät”, Red sanoi.

Arthurin kulmat kurtistuivat. ”Täh?”

”Olin lapsena allerginen niille mutta en ole enää. Eikö ole outoa, että ihminen voi sillä tavalla muuttua?” Red sanoi nyp-pien vaaleansinisten farkkujensa etutaskua. Hän oli istunut samassa paikassa jo kauan. Liian kauan. ”Äit—v-vanhem-pani joutuivat kirjoittamaan muistutuksen käteeni, jotta en unohtaisi. Hei muuten, tuleeko kenellekään mitään mieleen tuosta verhojen kuviosta?” Hän kosketti ruokailutilan ikku-nassa olevaa sinivalkoista verhoa, kuljetti kättään kankaan laskoksilla. ”Se on vaivannut minua koko päivän. En keksi, mitä se muistuttaa. Jotain piirroshahmoa ehkä.”

”Ihan satunnainen kuvio se on”, Maddy vastasi.

”Eikä ole, se esittää jotain. Ihan varmasti.” Red seuraili kuviota sormellaan. Se muistutti jonkin hahmon ääriiviivaa, mutta hän ei saanut päähänsä minkä. Ehkä hahmon jostain kirjasta, jota hänelle oli luettu iltaisin, ehkä TV-ohjelmasta? Kummin vain, oli parasta olla muistelematta lapsuusaikoja, sillä niissä muistoissa esiintyisi luultavasti eräs toinenkin.

”Tomaatit”, Arthur sanoi pelastaen Redin muistolta. ”Saan niistä ihottumaa suuhuni. Tosin vain raaoista.” Arthur suostui selkensä, ja samalla oikenivat rypyt valkoisesta baseballpaidasta, jossa oli laivastonsiniset hihat. ”Jaahas, taidan mennä auttamaan suunnistamisessa. Vaistoni sanoo, että Simonista on tuolla enemmän haittaa kuin hyötyä.”

”Pärjään loistavasti, kiitos vain”, ilmoitti Simon vilkuillen Oliverin olan takaa oranssissa, marmorikuvioisessa suoja-kuoressa olevaa iPhonea, jonka täytyi olla Reynan. Näytöllä näkyi kartta ja sininen piste, joka liikkui korostettua reittiä pitkin. Sininen piste olivat he, he kuusi ja tämä yhdeksän- ja puolimetrisen matkailuauto. Luojan kiitos piste ei ollut punainen. Sininen oli turvallisempi.

Arthur meni auton etuosaan ja jäi seisomaan sellaiseen kohtaan, että Red ei enää nähnyt iPhonea näyttöä. Redin katse hakeutui Maddyyn, joka iski hänelle silmää eikä edes yrittänyt olla hienovarainen.

”Mitä?”

Maddy hyssytti häntä olemaan hiljaa ja nykäisi päätään melkein huomaamattomasti Arthurin suuntaan. ”Saa rastin joka ruutuun”, Maddy kuiskasi.

”Lopeta”, Red varoitti.

”Lopeta itse.”

He lopettivat molemmat, sillä Maddyn puhelin soi ja alkoi surista pöytää vasten kuin kiukkuinen ampiainen. Näytölle ilmestyi etukameran näkymä: matkailuauton luonnonval-